

(маасаре то) Ауксима, уловилъ Славянинъ едного Гота. Ако Славяни те и да бяха жестоки противъ врагове ти си, обаче почитали народно то право, и не навъчно ударжавали свои те плънны въ робство, напротивъ това, по свършивани то на назначенныйя срокъ (вааде), давали имъ свобода и ги оставали на воля да са върнатъ кодъ свои те къщи или да останятъ да живѣятъ по между тяхъ свободно и дружно. Така описуватъ при Дунавски те Славяне, тѣхни те современницы Византійцы. Те са увардили за насъ извѣстія и за работи те имъ въ Имперія та и въ влазани то имъ въ нейна та областъ. Отъ тѣхни те расказуванія не видно, като Славяни те да са имали работа съ Грецы те до начало то на царствованіе то Юстиніаново (529) и за това почти те дѣйствително са оставали въ покои (рахатъ) въ свои те жилища, или за това, защо то грецы те ощи добре са ги отличали отъ други те варвари за тяхъ подъ чужды имена. За това, съ начало то на царствованіе то Юстиніана не преминувало почти ни една година, като те да не опустявали гречески те области: Иллирія, Тракія. Элада, Херсонесъ и сички те земли отъ Ионическіатъ заливъ до Византіа, под-